

### Mort

Em sento trist, esgotat, sent feliç sols als records,  
ja fa temps que m'he cansat, ho he deixat tot a la sort,  
les meves venes i el mar, ara s'han posat d'acord,  
car les dues porten sang, però cap fins al meu cor.

I segons el que he escoltat, se suposa que estic mort,  
que el meu cos ha naufragat, lluny de qualsevol bon port,  
sent tan sols un vell soldat, quan intenta fer-se el fort,  
i que en vida no ha trobat, sinó un trist reflex d'esforç.

I és així, realment; ni les lluites ni les guerres,  
ni la sang lliscant per terra, ens faran ser més valents.

I és que som covards de mena, que ens cosim vestits de pena,  
fent de la vida una escena, on tothom surt somrient.

S'anomena com mentida, com contradicció constant,  
el teatre de la vida, que per tots sembla important,  
on tothom es creu que crida, quan ningú l'està escoltant,  
i on la veritat s'oblida, fent mentida cada instant.

Així és, soc navegant, en un mar de sang eterna,  
on els plors més incessants, són els cors que tant s'esberlen,  
i mil ànimes cantant, que en ses llàgrimes es perden,  
i que si moren nedant, són les ones quan es trenquen.  
Sorra són les meves mans, quan la vida les enterra,  
car la mort tan sols mirant, és el tot que mou la terra.

Oriol Campanyà Viñeta

**Mort**

2n premi Poesia

15-17 anys